

Másnap elindult hazafelé. Kapkodva szedte a lábait, tudta, hogy a pásztor már aggódik érte. Mikor már majdnem megérkezett, valami rosszat sejtett. Érezte, hogy figyelik. Sejtette, hogy egy farkas van a nyomában, aki már várja a megfelelő pillanatot, hogy elkapja. Nem sokáig gondolkodott, futásnak eredt, és szaladt, ahogy csak bírt, közben pedig hangosan sírt. A farkas már a bokáját harapta. A pásztor meghallotta a sírást, és többször a levegőbe lőtt a puskájával. A lövés hangjától a veszedelmes állat megrettent, és nyüszítve elszaladt. A kisbárány lihegve, kimerülten ért a többiekhez.

Azt gondolta, várták, aggódtak érte, és elmesélheti, miféle csodákat látott. Ehelyett szemrehányó tekintetekkel találkozott, a pásztor pedig saját igazának biztos tudatában felfuvalkodott, és oda sem ment hozzá, hogy üdvözölje. A bárányokat nem érdekelte, miért kóborolt el a kisbárány. Csak azt tudták, hogy letért a helyes útról, és ezért bűnhődnie kell. Egymás után rúgták, harapták, ahol csak érték, és a pásztor semmit sem szólt, némán végignézte, amíg a báránykát véresre verik.

A kisbáránynak sikerült elmenekülnie a dühös csöcselék elől. Sántikálva lépkedett, azt sem tudta, hová tart, mi lesz vele. Éhes volt, fáradt, és nagyon szomorú, mert tudta, hogy többé egyik nyáj sem tudja befogadni. Az éjszakát egy bokorban töltötte összekuporodva, és keservesen sírt.

Másnap összeszedte minden erejét, és továbbment. Egy kopár tisztásra ért, ahol a fű már régen kiégett a naptól, és egy ismeretlen nyáját pillantott meg. A pásztor azonnal elé sietett, és tüstént ellátta a sebeit. Amikor végeztek, megszólította a báránykát:

– Mi történt veled? Miért vagy olyan szomorú?

A kisbárány sírva fakadt, és kiöntötte a szívét. A pásztor figyelmesen végighallgatta, majd így szólt:

– Nem tudhatom, mi vezetett arra, hogy letérj a helyes útról, Isten-e, vagy ördög, de ez most már nem is lényeges, mert megtörtént. Annyit viszont tudok, hogy olyan csodában volt részed, amit eddig még nem tapasztaltál. Az a szépség, amit láttál, Isten szépsége, és ha a helyes úton találtál volna rá, áldottá tette volna az életedet, úgy, ahogyan Isten megálmodta. Ennek így kellene lennie. Te viszont letértél a többiektől, fájdalmat okozva ezzel a szívükben. Tudom, hogy botorság lenne azt mondanom, felejts el mindent, amit ott láttál, mert ez lehetetlen, a részeddé vált, és soha többé nem tudod elfeledni. Most már többé nem élhetsz úgy, mint eddig. Emberileg nem tudok jó megoldást találni, de ha Isten elé viszed az ügyedet, válaszolni fog neked, és talál megoldást még a lehetetlennek tűnő helyzetekben is.

A bárányka imádkozott napokon keresztül, gondolkodott, sétálgatott. Majd egyszer csak úgy érezte, mennie kell. Ismét elsétált a kertbe, és újra magával ragadta ez a túlvilági gyönyörűség, megint beigazolódott számára, hogy most már itt van az otthona. Élete végéig veszélyes utakon kell majd járnia, amíg ide eljut, nem lehet olyan kényelmes élete, mint a társainak. Viszont mindent kárpótól az a szépség, amitől olyan erőt érez magában, amiből másoknak is adhat.

A kisbárány gondolt egyet, és letépett néhány hajtást. Gondosan becsomagolta őket, és elvitte a pásztornak, aki korábban olyan kedvesen meghallgatta. A pásztor elültette a virágokat, amelyek csodálatos módon a terméketlen talajon is kihajtottak. A bárányka pedig minden alkalommal hozott néhány virágot, mígnem a tisztáson olyan különleges kert született, amelyhez foghatót aligha láttak a környéken élők.

Így sarjad élet ott, ahol azt gondoljuk, hogy már csak halál maradt, virágba borul a rét, amely addig kiégett pusztá volt.

ISTENNEK HÁLA!



BALOGH JÓZSEF

Vakáció

*Nyakunkon a nyár már,
nyomában a játék,
mezőt, hegyet járni
eltökélt a szándék.*

*A csavargó szélben
táncoljon a labda,
és a játékot mi
nem is hagyjuk abba!*

*Mert élet a játék,
bár minden nap véges,
legyen az ép testben
lelkünk naptól fényes!*

